

PORGY & BASS BAND

да се лаже, зошто не, и онака зборовите се произволни; зборовите кои не се нешта, зборовите кои не се зборови. да се лаже, зошто не: со зборови. станувам и и приоѓам масата: не станав, не и пријдов на масата. прекинувачот на радиото не може да излезе нанадвор: ако се притисне, тогаш да. зборови и зборови, да се лаже и да не се лаже, зошто не би лажел? зошто не би изговарал секаков збор што в миг ме обзема и што не помислувам на него - да го изговорам - сосем јасно не помислувам. зошто: да се зборува (не сакам да речам) и да се зборува а да не се зборува. „да се зборува“ во сите три случаи е лага. да се лаже, зошто да не се лаже. почнав да изговарам и веќе излажав: перфектот не е презент. презентот е перфект. зборовите не се зборови. зборовите се зборови. да се лаже, зошто не? ги наместив усните чиниш ќе речам: таван, не реков, усните се измамени: да се лаже, зошто не. да се лажат зборовите, да се подредуваат зборовите во лага. да се обрнат. да се исплукаат, глумејќи нежност. зборовите не се зборови. копице на усните, чад на усната шуплина, талог на зборливата меморија: зборовите (да се лаже, зошто не?) да се обрнуваат од јазикот кон забите, од забите кон непцата, а потоа во вртеж: да се лаже, зошто не?

ФАКТ

првото што го напишав,
беше зборот „можеби“.
потоа ја извлеков хартијата
од машината и со шајче ја
приковав на сидот.
открив две работи:
голема подвижност на зглобовите
на моите раце и вистинитоста
на реченицата на која и го заборавив
крајот. сакав еднаш да го кажам
следното: „O what shall I hang
on the chamber walls?“,
но, тоа веќе одамна
го кажа витман.
затоа ми останува да
го допрам своето „можеби“,

својата колеблива точка
да ја придвижам во челуста на некое
друго животно-мајка.

АГРЕГАТНА СОСТОЈБА

Со денови чувствував страв од престојот
во хотелската соба. Ќе се вратев
околу пет и обично останував до седум.
Чувствував како времето тече
покрај мене. Ќе ги допирав предметите
и ќе ги држев долго во рацете.
Преку тоа инфантилно настојување
нештата да ги направам блиски,
да им ја подарам својата топлина,
да ја запомнам нивната рамност или рапавост,
само го засилував чувството на изгубеност.
Тишината ме допираше и стегаше
и се повеќе се вовлекував во себе.
Лежев во креветот и се обидував да читам.
Не можев.
Ќе станев и ќе заминев до бањата,
и таму ќе ја слушав водата како тече.
Ќе се капев и ќе се бришев предолго.
Го гледав во огледалото своето лице
и се однесував кон него како кон соговорник.
Потоа седнував крај масата
и се обидував да пишувам.
Ги зедев бележниците што тој ден
ги испишував во библиотеката и единственото
нешто што
го воочував беа линиите од буквите,
дебелината на перото и црнилото на мастилото.
Слушав како одекнува звукот на машината за
пишување
и мислев на сидовите од кои се
одбива звукот.
Наоѓав прав врз масата и тоа ме
радуваше. Можев да и се налутам на чистачката.
Му телефонирав на рецепционерот и прашував
дали има некаква порака за мене.
Кога ќе чуев негативен одговор,
барав грижливо да ја пребараат мојата полица.
Знаев дека никој нема да ме бара.
Купував весници и ги читав насловите.
Ги оставав отворени врз масата
во кафеаната и одненадеж излегував надвор. Тогаш бев
задоволен, зашто имав нешто,
а сега тоа повеќе го немам.
Ги набљудував луѓето на улицата и бев

свесен дека ги гледам дел по дел.
Автомобилите поминуваа, и ги забележував само
нивните нејасни контури.
Површините на бојата не беа површини на една боја.
Едно попладне ме запрепасти
видувањето на автопортретот на Пармиџанино
во музејот.
Забележав, имено, дека бојата ја гледам како
лушпа независна од формата.
Чувствував дека се повеќе се оддалечувам
од својата околина.
Одеднаш станав свесен дека
се доживувам себеси како метафора.
Кога тоа ми падна наум,
се возбудив.
Се сетив на Флобер. Истрчав кон книжарницата
и таму ја зедов Ноември, па почнав налудничаво да пребарувам
една одломка на која можев само површно
да се сетам. Во блиската кафеана
на страница 21 ги најдов следните реченици:
„Сите тие поетски рапсодии се спомени на лоши
книги, реторички
претерувања – тие ваши безимени болки. Но да,
среќата можеби
и не е само некаква метафора еден ден измислена
од здодевност“
Излегов и на улицата почувствував како се
тресам, но не од студ што доаѓа однадвор.
Целото тело ми се тресеше, а забите ми штракаа.
Беше околу девет часот и во слабо
осветлената улица го пронајдов автомобилот.
Не можев веднаш да го запалам.
Од зад аголот допираше бучење од силни електрични
дупчалки со кои печалбарите го пробиваа
асфалтот и копаа канал за гасовод.
Дишев длабоко повлекувајќи ја главата наназад.
По некое време почувствував дека
ме чеша кожата, дека ме фаќа грч на левата нога.
Го свртев клучот и го зачув брмчењето на моторот.
Можев сосем јасно да го разликувам
бучењето на моторот од бучењето на електричните
бушалки.
Одеднаш во ретровизорот забележав дел од своето
лице: очите гледаа право во очите.
Под очите се гледаше речиси целиот нос
и јаболчиците. Тој дел беше целина.
Стигнав до хотелот и на рецепцијата
заедно со клучот најдов плик.
Се качив по скалите до вториот кат,
влегов во собата, седнав крај масата и ставив хартија

во машината. Првата реченица што ја напишав беше:
Со денови чувствував страв од престојот во хотелската соба.

СОСЕМ ОДНЕНАДЕЖ

Со закана те истерав во тишината,
во чистиот простор покрај погледот.
Сега е доцна зима и топлите слики
се распаѓаат без отпор.
Насекаде - пустелија свртена кон
неизвесната иднина.
Низ пукнатината на стаклената врата
гледам животно чие име не го знам.
Го именувам со нашето заедничко име
и знам, сосем сигурно знам,
тоа е допирливо парче на твоето неизбришливо
траење.
Јас сум оној кој заминувајќи
секогаш останува без поздрав.
Затоа ја допирам оддалеченоста
што станува време зад нас,
еден вид роден крај што се заборава
за да се помисли на него само отпосле.
Мртвите имаат поглед кој собира
движења: движења на телото
кое само пред малку со жестина
мрдаше среде грозница,
кое низ сувата уста истураше забрав
сметајќи на стравот,
на простите трепкања налик на крилото на ангелот.
Се уште го посакувам тоа тело
со иста неминлива нежност.
Сакам да живеам во неговата добрина
исткаена од едноставни потреби.
Мирно срце израснува од една рака.
Сидрото се вика гулабица,
гулабица – тоа е загуба на она
што се движи без порекнување.
Затоа безгласно се чудам:
затоа што не гледам причина да противречам
ниту пак безусловно да се препуштам
на ненадејното откривање на ужасот.
Во само едно движење на телото,
во неговото мирно отворање,
можам да ја препознаам вечноста.

ЖИВОТОТ Е СОН

Птици, пеперутки, верверички, инсекти...
сите останати шари исцртани врз
подлогите на сонливото време.
Потоа блиските предмети,
нечиј глас, нечија топла преградка.
Потоа порекнување кое боли
до коска, потоа нежно гризнување на рамето.
Потоа, потоа...
Уште колку зборови,
колку копнежливи погледи исчезнуваат
без каква било трага?
Се провлекуваме низ спомените
како невешти кртови.
Со паричка на очниот капак,
со раце на срцето.
Прогонетите стануваат морнари:
искусни во давањето, отпорни на љубовта на ближниот.
Се прикрале незабележливо
во сликата на нашата стварност:
како птици во гнездото,
како пеперутки врз јасминово гранче,
како вкочанета верверичка крај ограда.
Се грееме со нивниот здив
истиснувајќи ги од јазикот
кон непцето, од непцето во носната шуплина.
Оттаму во гласот. Во тивкото, тивко порекнување.